

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Tomáše Langáška a Mgr. Ing. Veroniky Baroňové v právní věci žalobce: **V. T.**, zastoupený Mgr. Michalem Poupětem, advokátem, se sídlem Konviktská 24, Praha 1, proti žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutím žalované ze dne 10. 1. 2019, č. j. CPR-26627-2/ČJ-2018-930310-V244 a CPR-26627-3/ČJ-2018-930310-V244, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 18. 3. 2019, č. j. 17 A 20/2019 - 36,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost žalobce **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení případu

[1] Včas podanou kasační stížností žalobce napadá rozsudek Krajského soudu v Plzni (dále „krajský soud“) ze dne 18. 3. 2019, č. j. 17 A 20/2019 - 36, (dále „napadený rozsudek“), jímž krajský soud zamítl žalobu proti rozhodnutím žalované ze dne 10. 1. 2019, č. j. CPR-26627-2/ČJ-2018-930310-V244 a CPR-26627-3/ČJ-2018-930310-V244 (dále „napadená rozhodnutí“).

[2] Rozhodnutím ze dne 10. 1. 2019, č. j. CPR-26627-2/ČJ-2018-930310-V244, žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále „správní orgán I. stupně“) ze dne 19. 7. 2018 pod č. j. KRPP-74026-18/ČJ-2018-030022, (dále „prvostupňové rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon

o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze umožnit vstup žalobce na území členských států Evropské unie (rovněž jen „EU“) v délce 6 měsíců. Rozhodnutím ze dne 10. 1. 2019, č. j. CPR-26627-3/ČJ-2018-930310-V244, žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí správního orgánu I. stupně o povinnosti uhradit náklady spojené s řízením o správním vyhoštění ve výši 1 000 Kč. Proti napadeným rozhodnutím podal žalobce žalobu ke krajskému soudu.

[3] Krajský soud se ztotožnil se závěry správních orgánů, že účastník řízení sice uzavřel pracovní smlouvu s polskou společností FASSTY SP. Z O.O., avšak od samého počátku věděl, že bude vykonávat práci na území České republiky, tedy mimo území Polské republiky, s tím, že prostřednictvím polského víza a polské společnosti „zlegalizuje“ svou činnost na území České republiky. Na území České republiky přicestoval dne 5. 5. 2018 a ve skladu společnosti Penny Market vykonával pracovní činnost minimálně ode dne 10. 5. 2018. Krajský soud měl za prokázané, že žalobce v době nejméně od 10. 5. 2018 do 15. 5. 2018 vykonával závislou práci bez povolení k zaměstnání a naplnil tak skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3. zákona o pobytu cizinců. V projednávaném případě se nikterak nejednalo o přeshraniční poskytování služeb. Ze správního spisu jasně vyplývá, že žalobce cestoval z Ukrajiny rovnou do České republiky, kde byl zaměstnán na shora uvedeném pracovišti. Žalobce neměl v úmyslu pracovat na území Polské republiky a celou dobu věděl, že bude pracovat v České republice. Pro společnost FASSTY SP. Z O.O. nikdy práci skutečně nevykonával. Naopak je patrné, že tato společnost se svoji činností snaží pomocí smlouvy o poskytování služeb se společností CIRINGSA s.r.o. se sídlem v České republice vydávat za přeshraniční poskytování služeb. Ve skutečnosti se však společnost FASSTY SP. Z O.O. spíše zaměřuje na poskytování pracovní síly (resp. vysílání cizích státních příslušníků za prací do ČR), nikoliv na poskytování služby, a fakticky funguje jako pracovní agentura. Na uvedeném závěru ničeho nemění ani formálně uzavřené obchodní smlouvy mezi několika zainteresovanými společnostmi.

[4] Krajský soud k § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti (dále „zákon o zaměstnanosti“) citoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017 - 31, z něhož vyplývá, že pro aplikaci § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti je třeba, aby se jednalo buď a) o dočasné vyslání pracovníků za účelem provedení zakázky jejich zaměstnavatele ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. a) směrnice 96/71/ES nebo b) o vyslání pracovníků spočívající sice v poskytnutí pracovní síly, ovšem jen pokud vyslaní pracovníci provozují svou hlavní činnost v členském státě, v němž má zaměstnavatel sídlo. Případ žalobce nelze zařadit ani do jedné z těchto dvou kategorií. Žalobce pro společnost FASSTY SP. Z O.O. v Polsku nikdy nepracoval, jeho úmyslem bylo od počátku pracovat v České republice. Nebylo tedy jistě možné předpokládat, že by se po uplynutí doby vyslání žalobce vrátil zpět a opět pokračoval ve výkonu zaměstnání v Polsku. Z výše uvedených důvodů krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

II. Kasační stížnost a vyjádření

[5] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) v kasační stížnosti uvádí, že rozsudek krajského soudu napadá z důvodů, které podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s. ř. s.“.

[6] Stěžovatel si opakovaně stojí za svým názorem, že nevykonával na území České republiky práci neoprávněně. Správní orgán nepodloženě odmítl aplikovat ustanovení § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, a směrnici Evropského parlamentu a Rady č. 96/71/ES, jelikož stěžovatel je zaměstnancem polské společnosti FASSTY SP. Z O.O. a do České republiky byl vyslán v rámci přeshraničního poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu

pokračování

EU. Stěžovatel se tak nacházel na území České republiky zcela v souladu s právními předpisy, když byl pouze vyslán v rámci plnění zakázky pro společnost CIRINGSA s. r. o. na základě smlouvy o poskytování služeb uzavřené mezi zúčastněnými společnostmi. Soulad tohoto postupu s právem EU potvrdila ve svém vyjádření po žádosti zaměstnavatele stěžovatele i Evropská komise. Ačkoliv stěžovatel opakovaně předkládal důkazy k prokázání skutečnosti, že správní orgán měl aplikovat § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, nebylo toto ze strany správního orgánu akceptováno.

[7] V obchodních vztazích nelze vyloučit, že je zaměstnanec přijat do zaměstnání a v důsledku následné nižší vytíženosti zaměstnavatele je ihned vyslán k výkonu práce v jiném členském státě. To je i tento případ, kdy jak správní orgány, tak krajský soud své závěry vystavěly na výpovědi stěžovatele, který je neznalý smluvních a obchodních vztahů zúčastněných společností, a proto nemohl být schopen stěžejní otázky relevantně posoudit. Tyto nejasnosti mohly být zhojeny, pokud by správní orgány provedly navrhované důkazy. Stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[8] Žalovaná ve vyjádření uvedla, že odkazuje na shromážděný spisový materiál a navrhuje kasační stížnost zamítnout.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že byla podána osobou oprávněnou včas a je proti napadenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s. Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost stěžovatele v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Kasační stížnost není důvodná.

[10] Ze správního spisu vyplývá, že stěžovatel byl kontrolován v rámci pobytové kontroly dne 15. 5. 2018 ve vnitřních skladových prostorech společnosti Penny Market s. r. o. V cestovním pase měl vyznačené národní vízum č. X vydané Polskou republikou s platností od 10. 04. 2018 do 1. 10. 2018 typu „D“, s vícenásobným vstupem a délkou pobytu 175 dnů. Dále měl v cestovním dokladu otisk přechodového razítka se vstupem na území schengenského prostoru ze dne 05. 05. 2018 přes Slovenskou republiku. Koordinátorka společnosti CIRINGSA s. r. o. hlídce uvedla, že účastník řízení pracuje v Penny Marketu s. r. o. pod jejich společností a smlouvu mezi zaměstnancem a společností CIRINGSA s. r. o. mají v sídle v Praze. Z protokolu o výsledku účastníka správního řízení vyplynulo, že stěžovatel do České republiky přicestoval společně se svojí manželkou 5. 5. 2018 na základě polského víza, které si zařídil osobně na ambasádě v Ivanofrankovsku. Přicestovali z Ukrajiny přes Slovensko. V Polsku nebyli a nepracovali tam, v Polsku nejsou zaměstnání pro žádnou společnost. Ve společnosti Penny Market s.r.o. byl zaměstnán 5 dní před pobytovou kontrolou. Práci v České republice jim zařídil V. M., telefonní kontakt na něj dostali od řidičů, kteří převážejí lidi z Ukrajiny do České republiky. Spojili se s ním a on jim sdělil, že pro ně má pracovní povolení v České republice od 9. 5. 2018. Právní zástupce stěžovatele dále v řízení předložil dokumenty, které měly dokládat, že stěžovatel je zaměstnancem společnosti FASSTY SP. Z O.O., se sídlem v Polsku, (smlouva datovaná dnem 9. 5. 2018), společnost FASSTY SP. Z O.O. měla uzavřenou smlouvu o poskytování příhraničních služeb se společností CIRINGSA s. r. o., se sídlem v České republice. Mezi objednatelem Penny Market s. r. o. a zhotovitelem CIRINGSA s. r. o. byla dle doložených dokumentů uzavřena rámcová smlouva o dílo a podnájemní smlouva.

[11] Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců „[p]olicie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval“.

[12] Pracovní vízum vydané jiným členským státem Evropské unie cizince samo o sobě neopravňuje k výkonu zaměstnání na území České republiky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 4. 2017, č. j. 6 Azs 60/2017 – 13, citovaná judikatura dostupná na www.nssoud.cz) – i takový cizinec obecně musí být držitelem povolení k zaměstnání, zaměstnanecké karty nebo modré karty (§ 89 odst. 1 a 2 zákona o zaměstnanosti). Podle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti „[p]ovolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta nebo modrá karta se podle tohoto zákona nevyžaduje k zaměstnání cizince, který byl vyslán na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie.“ Nejvyšší správní soud se výkladem tohoto ustanovení podrobně zabýval v rozsudku ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017 – 31, z něhož vycházel již krajský soud. Nejvyšší správní soud dále připomíná, že obdobným případem jako je nyní posuzovaná věc se zabýval v rozsudku ze dne 13. 6. 2019, č. j. 7 Azs 156/2019 – 15, a otázkou aplikace § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti obecně dále např. v rozsudcích ze dne 24. 7. 2019, č. j. 6 Azs 17/2019 - 15, ze dne 23. 7. 2019 č. j. 2 Azs 424/2018 - 18, ze dne 28. 6. 2019, č. j. 10 Azs 320/2018 - 29, ze dne 26. 4. 2019, č. j. 6 Azs 38/2019 - 18, a dalších.

[13] Stěžovatel namítá, že byl do České republiky vyslán v rámci přeshraničního poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státě a v jeho případě měl být aplikován § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Nejvyšší správní soud neshledal kasační námitku důvodnou. Ze všech skutkových okolností případu je zřejmé, že v případě stěžovatele se nejednalo o výkon hlavní činnosti pro polského zaměstnavatele, který by stěžovatele vyslal do České republiky. Stěžovatel v Polsku nebyl ani nepracoval (pracoval tam podle vlastní výpovědi asi před třemi roky), z Ukrajiny přicestoval přímo na území České republiky, veškeré dokumenty byly podepsány až po jeho příjezdu do České republiky. Stěžovatel výslovně uvedl, že v Polsku pro žádnou společnost zaměstnán nebyl. Krajský soud správně vyhodnotil, že v případě stěžovatele se nejednalo o přeshraniční poskytování služeb, na posuzovaný případ tedy nelze aplikovat výjimku z povinnosti získání pracovního povolení dle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti.

[14] Stěžovatel v kasační stížnosti tvrdí, že nemohl být schopen stěžejní otázky (smluvní vztahy) relevantně posoudit. K vyjádření se o okolnostech zaměstnání stěžovatele (např. uzavření pracovní smlouvy a místě výkonu práce) však nebylo třeba znalostí obchodních či smluvních vztahů mezi zúčastněnými společnostmi. Námitka zhojení nejasností v případě, že by správní orgány provedly navrhované důkazy, byla pouze obecná. Stěžovatel tvrdí, že nelze vyloučit, že je zaměstnanec přijat do zaměstnání a v důsledku následné nižší vytíženosti zaměstnavatele je ihned vyslán k výkonu práce v jiném členském státě. Nejvyšší správní soud k tomu konstatuje, že toto tvrzení nelze vztáhnout na posuzovaný případ. Uzavřené smluvní vztahy měly pouze formálně zastříti skutečný stav, kdy stěžovatel ve státě sídla svého formálního zaměstnavatele fakticky do zaměstnání přijat nebyl. Obecné vyjádření Evropské komise, které se nadto týkalo jiného subjektu (společnosti OVD-TEMYRTRANS SP. Z O.O.), je bez vazby na skutkové okolnosti případu (naopak se vyjadřuje k situaci odlišné, tj. k vyslání pracovníka, který pro svého zaměstnavatele trvale a obvykle pracuje), a pro jeho posouzení tak není relevantní.

pokračování

IV. Závěr a náklady řízení

[15] Z výše uvedených důvodů neshledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost důvodnou a v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

[16] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované žádné náklady nad rámec její běžné činnosti nevznikly. Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud rozhodl, že žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti a žalované se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. září 2019

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu